

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบถึงลักษณะของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง รวมทั้งนักกีฬาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรองของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา โดยได้มีการตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจดังกล่าวว่ามีความแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เป็นนักกีฬาฟุตบอล ซึ่งผู้วิจัยได้มาแบบเจาะจง จำนวนทั้งสิ้น 120 คน โดยจำแนกเป็นนักกีฬาเยาวชนชายจากโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอล เคเอฟซี ลีก รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี จำนวน 70 คน และนักกีฬาเยาวชนหญิงจากโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนรายการลีก 18 ปี หญิง จำนวน 50 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจของไวส์ (Weiss) ที่แปลเป็นภาษาไทยโดย พิศเจต ธีรทอง (2537, หน้า 85-91)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลทั้งเยาวชนชายและเยาวชนหญิง พบว่า มีลักษณะแรงจูงใจแบบภายในมากกว่าภายนอก และเมื่อแยกวิเคราะห์ถึงลักษณะแรงจูงใจเป็นรายด้าน 5 ด้าน คือ ความท้าทาย ความอยากรู้อยากเห็น ความรู้แจ้ง ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน เกณฑ์มาตรฐาน พบว่า นักกีฬากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และเมื่อนำข้อมูลมาเปรียบเทียบหาค่าความแตกต่างแบบ Effect Size ที่เป็นค่าโดยรวม พบว่า นักกีฬาเยาวชนชายและหญิง มีค่าความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจอยู่ในระดับที่น้อย แต่เมื่อวิเคราะห์แยกเป็นรายด้าน พบว่า นักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีความแตกต่างกันอยู่ในระดับน้อยหรือแทบจะไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านความท้าทาย ที่มีความแตกต่างกันอยู่ในระดับปานกลาง และในด้านความรู้แจ้ง พบว่า มีความแตกต่างกันมาก โดยที่นักกีฬาเยาวชนชายมีค่าเฉลี่ยมากกว่านักกีฬาเยาวชนหญิงเพียงเล็กน้อย ในส่วนของผู้เล่นตัวจริงและตัวสำรองนั้น พบว่า ทั้งโดยรวมและรายด้านมีความแตกต่างกันในระดับน้อย

อภิปรายผล

จากการที่ได้ทำการศึกษาและเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามเรื่องลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ที่เป็นลักษณะแรงจูงใจแบบภายในและภายนอก และทำการวิเคราะห์ข้อมูลจนได้ผลเกี่ยวกับลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิง นักกีฬาตัวจริงและตัวสำรอง และยังได้นำมาเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาดังกล่าว ทำให้สามารถแบ่งการอภิปรายได้เป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง

ส่วนที่ 2 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิง

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

ส่วนที่ 1 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง

จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิงของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา มีค่าเฉลี่ยแรงจูงใจแต่ละด้าน เมื่อนำค่าเฉลี่ยมาเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด พบว่า มีค่าที่ได้อยู่ระหว่าง 2.01 - 3.00 แสดงว่านักกีฬาเยาวชนชายและนักกีฬาเยาวชนหญิงมีลักษณะแรงจูงใจแบบภายในมากกว่าภายนอก

จากการที่ลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและเยาวชนหญิง มีลักษณะของแรงจูงใจแบบภายในมากกว่าภายนอกนั้น แสดงว่า นักกีฬาเหล่านี้มีความชอบและสนใจในกีฬาชนิดนี้เป็นพิเศษ รู้สึกว่าถ้าได้เล่นแล้วจะทำให้ตัวเองมีคุณค่า มีความสนุกสนาน และพึงพอใจ ทুমเทฝึกฝนตนเองเพื่อให้เกิดการพัฒนาความสามารถและปรับปรุงทักษะมากกว่าที่จะสนใจ เกียรติยศชื่อเสียง ของรางวัล ซึ่งเป็นแรงจูงใจภายนอก ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของ กูลด์และคณะ (Gould et al., 1985, p. A-109) ที่พบว่า นักกีฬาชายและหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขัน เพราะต้องการความสนุกสนาน ปรับปรุงทักษะให้ดีขึ้น และการมีเพื่อนใหม่

นักกีฬาชายที่เข้าร่วมเพราะต้องการมีสมรรถภาพร่างกายที่ดีตามแบบฉบับของนักกีฬาฟุตบอล นอกจากนี้ยังมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาทักษะ การเรียนรู้ ความมุ่งมั่น และความพยายามของนักกีฬาชายและหญิง ซึ่งก็มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของกิลล์และคณะ (Gill et al., 1983, p.265) ที่พบว่า แรงจูงใจของนักกีฬาประเภทต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน และแรงจูงใจที่เข้าร่วมประกอบด้วย สภาวะของความสำเร็จ บรรยากาศในทีม ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน สมรรถภาพทางกายที่ดี ความแข็งแรง การพัฒนาทักษะ และความสนุกสนาน

ส่วนที่ 2 ลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรองที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่าน่าจะมีความแตกต่างกัน อันมีสาเหตุมาจากที่ระดับความสามารถที่พิจารณาแล้วว่าตัวจริงมีความสามารถสูงกว่าตัวสำรอง แต่เมื่อผลออกมาในแต่ละด้าน พบว่า นักกีฬาสองกลุ่มนี้มีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก จากผลการวิเคราะห์โดยรวมแสดงให้เห็นว่า นักกีฬาระดับเยาวชนไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาตัวจริงหรือตัวสำรอง มีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งเมื่อดูงานวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเล่นและแข่งขันกีฬาของนักกีฬาระดับเยาวชนชายหรือเยาวชนหญิง ของนักวิจัยหลาย ๆ คน พบว่า นักกีฬาเยาวชน จะฝึกกีฬาเพื่อความท้าทาย ความสนุกสนาน ความพึงพอใจ ไม่ได้มุ่งหวังถึงชื่อเสียงเกียรติยศ ของรางวัล แบบนักกีฬาอาชีพ อาจจะมีเพียงต้องการพัฒนาทักษะของตนเองและประสบความสำเร็จจากการแข่งขันเท่านั้น โดยเฉพาะเยาวชนไทยส่วนใหญ่ยังเล่นกีฬาด้วยแรงจูงใจภายในมากกว่าแรงจูงใจภายนอก จะเล่นกีฬาด้วยความชอบมากกว่าที่จะยึดเป็นอาชีพ ด้วยเหตุที่ประเทศไทยยังเป็นประเทศที่กำลังพัฒนาประชาชนยังมีความยากจน ความก้าวหน้าทางด้านกีฬาเป็นเพียงการเริ่มต้น กีฬาส่วนใหญ่ยังเป็นลักษณะกีฬาสมัครเล่นมากกว่ากีฬาอาชีพ นอกจากนั้นระบบการศึกษายังไม่เอื้ออำนวยให้เยาวชนหันมาสนใจและทุ่มเทให้กับการฝึกซ้อมกีฬาอย่างเต็มที่ เยาวชนบางคนยังต้องช่วยงานของพ่อแม่ จะเล่นกีฬาก็ต่อเมื่อมีเวลาว่างและอยากจะทำเล่น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิฟฟูน (Giffune, 1989, p.1197 - A) ที่พบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาส่วนใหญ่เป็นแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก กล่าวคือ นักกีฬาระดับมัธยมศึกษาเหล่านี้มีเหตุผลของการเข้าร่วมกิจกรรมก็เพราะความสนุกสนานความรู้สึกพึงพอใจที่ตนเองได้เรียนรู้ ความสามารถจากการได้เข้าร่วมการแข่งขันและฝึกซ้อมกีฬา ขณะที่มีส่วนน้อยจะเข้าร่วม

การแข่งขันเพราะแรงจูงใจภายนอก มุ่งหวังเงินรางวัล ด้วยเกียรติยศ ดังเช่นผลการวิเคราะห์ด้าน ความรู้แจ้งของนักกีฬาเยาวชนหญิงตัวสำรอง พบว่า มีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายใน มากกว่าภายนอก ซึ่งสอดคล้องกับที่ สุปรานี ขวัญบุญจันทร์, 2539, หน้า 39) ที่กล่าวว่า นักกีฬา ที่มีแรงจูงใจสูงจะเห็นว่าเขาสามารถเล่นกีฬาได้ใกล้เคียงกับมาตรฐาน ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจ ภายนอกสูง จะเน้นผลการแข่งขันเพื่อไปเปรียบเทียบกับคู่แข่งคนอื่น เขาจะคิดว่าการชนะแสดงถึง การมีความสามารถสูง หากพ่ายแพ้แสดงถึงการมีความสามารถต่ำ โดยมุ่งหวังชัยชนะเป็นสำคัญ

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอล เยาวชนชายและหญิง

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเมื่อเปรียบเทียบลักษณะของแรงจูงใจ พบว่า นักกีฬาเยาวชน ชายและนักกีฬาเยาวชนหญิง มีลักษณะของแรงจูงใจโดยรวมเป็นแบบภายในที่มีความแตกต่างกัน ในระดับที่น้อย และตามรายด้าน ด้านความอยากรู้อยากเห็น ความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน เกณฑ์มาตรฐาน นักกีฬาเยาวชนไม่ว่าชายหรือหญิงต่างก็มีแรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาที่เป็นไป ในลักษณะเดียวกันคือ เล่นเพื่อความสนุกสนาน เล่นเพราะมีความสนใจ ทำให้เกิดแรงจูงใจในการ ทุ่มเทให้กับกีฬานั้น เป้าหมายเพื่อความสำเร็จ ซึ่งลักษณะของแรงจูงใจนี้ มีความสอดคล้องกับ งานวิจัยของ ไวส์และโชเมตัน (Weiss & Chaumeton, 1992) ที่พบว่า นักกีฬาเยาวชนชายและ เยาวชนหญิงที่เข้าร่วมกิจกรรมกีฬานั้นล้วนขึ้นเกิดจากแรงจูงใจภายใน เช่นความสนุกสนาน ความพึงพอใจ การได้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม เป็นต้น อย่างไรก็ตามลักษณะแรงจูงใจด้านความ ทำทาย ของนักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิงก็มีความแตกต่างกันระดับปานกลาง โดยที่ นักกีฬาเยาวชนหญิงจะมีแรงจูงใจด้านนี้แตกต่างกันมากขึ้น เมื่อเทียบกับนักกีฬาเยาวชนชาย ซึ่ง อาจจะเป็นเพราะกีฬาฟุตบอลเป็นกีฬาใหม่สำหรับนักกีฬาเยาวชนหญิง จึงทำให้นักกีฬาเยาวชน หญิงเกิดความท้าทายที่จะฝึกฝนตนเองให้มีความสามารถเท่าเทียมกับนักกีฬาเยาวชนชาย

ส่วนทางด้านความรู้แจ้ง ซึ่งหมายถึงการที่นักกีฬามีความต้องการที่จะฝึกทักษะจนเกิด ความเชี่ยวชาญ และพิจารณาไตร่ตรองหาแนวทางในการฝึกซ้อมรวมถึงความพยายามแก้ปัญหา การฝึกด้วยตนเอง และจากผลการวิเคราะห์ พบว่า นักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีความ แตกต่างในระดับที่มาก ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของสเปนซ์และเฮลมรีช (Spence & Helmreich 1983, p.148) พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างกันในด้านความรู้แจ้งและการเข้าร่วม การแข่งขัน และตรงกับ คาวูสนูและเบิร์ต (Kavussanu & Roberts, 1996) พบว่า ผู้หญิงและผู้ชาย มีความแตกต่างกันด้านการกำหนดเป้าหมายและให้ความสำคัญด้านความรู้แจ้ง ถึงความสามารถ

และความเก่งของตนเอง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเข้าร่วมกิจกรรม การเล่นกีฬาของนักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิง เป็นแรงจูงใจแบบภายในที่มีความแตกต่างกันในระดับที่น้อย ยกเว้นด้านความรู้แจ้งเท่านั้น

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและสำรอง

จากผลการวิเคราะห์ แรงจูงใจในการเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง พบว่า นักกีฬาทั้งหมดมีลักษณะของแรงจูงใจเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก และยังพบว่า ลักษณะแรงจูงใจโดยรวมและรายด้านทั้ง 5 ด้านของนักกีฬาทั้งหมดมีความแตกต่างกันในระดับน้อย ลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาในระดับเยาวชนโดยเฉพาะเยาวชนในประเทศไทยไม่ว่าจะเป็นนักกีฬาที่มีสถานะเป็นตัวจริงหรือตัวสำรอง จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า มีลักษณะแรงจูงใจที่เป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก เป็นเพราะว่าการกีฬาของประเทศไทยมิได้ปลูกฝังให้เยาวชนเล่นและฝึกซ้อมกีฬาอย่างนักกีฬาอาชีพ ซึ่งอาจจะมาจากปัญหาทางด้านสังคม ฐานะความเป็นอยู่ที่คนในชาติยังคงมีความยากจนต้องทำงานหาเลี้ยงชีพตนเองและครอบครัว จึงไม่มีเวลาที่จะไปทุ่มเทให้การเล่นหรือฝึกซ้อมกีฬากันมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุปราณี ขวัญบุญจันทร์ (2539) ที่ว่า นักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายในสูงจะเน้นว่าเขาสามารถเล่นกีฬาให้ได้ใกล้เคียงมาตรฐาน ส่วนนักกีฬาที่มีแรงจูงใจภายนอกสูง จะเน้นผลการแข่งขันเพื่อไปเปรียบเทียบกับคู่แข่งอื่น เราจะคิดว่าการชนะแสดงถึงการมีความสามารถสูง หากพ่ายแพ้แสดงถึงการมีความสามารถต่ำ โดยมุ่งหวังชัยชนะเป็นสำคัญ

จากผลการวิเคราะห์ทั้ง 4 ส่วน ก็พอที่จะสรุปได้ว่า การเลือกเล่นกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิงนั้น มีลักษณะของแรงจูงใจภายในเป็นส่วนใหญ่ เพราะการเข้าร่วมกิจกรรมจะกระทำอย่างต่อเนื่อง ด้วยความตั้งใจ เกิดความสนุกสนาน ความพอใจ จะมีความแตกต่างกันก็เพียงบางด้าน เช่นที่เห็นได้ชัดเจนคือด้านความรู้แจ้ง มีความแตกต่างกันทั้งนักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิง ซึ่งก็สอดคล้องกับงานวิจัยของโรเบิร์ต (Roberts, 1988) ที่พบว่า นักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีความสนุกสนานในการเล่นกีฬามากนั้นเกิดจากแรงจูงใจภายในสูง แสดงว่าแรงจูงใจภายในจะเป็นตัวกำหนดทิศทางของพฤติกรรมการแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาของนักกีฬา นอกจากนี้แล้วยังมีความสำคัญยิ่งต่อการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ความมุ่งมั่น และความพยายามของนักกีฬา ซึ่งตรงกับทิวอร์เรน (Warren, 1987)

พบว่า ในนักกีฬาเยาวชนชายและนักกีฬาเยาวชนหญิง ที่ต้องการประสบความสำเร็จ นักกีฬาจะต้องมีแรงจูงใจภายในสูงเป็นสำคัญ โดยมีความมานะบากบั่นพยายามและความตั้งใจจริงในการใช้ความสามารถให้เหมาะสมกับกิจกรรมและให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่านักกีฬาเยาวชนชายและเยาวชนหญิงมีลักษณะแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอลเป็นแบบภายในมากกว่าภายนอก ซึ่งสอดคล้องหลักและทฤษฎีของแรงจูงใจในการเล่นกีฬาของเยาวชนหรือผู้ที่เริ่มเล่นกีฬาว่าต้องมีลักษณะของแรงจูงใจภายในเป็นเบื้องต้น แต่จากการศึกษา พบว่า ลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มิได้มีเพียงแรงจูงใจภายในเพียงด้านเดียว ยังมีลักษณะของแรงจูงใจภายนอกมากกระตุ้นให้เกิดความสนใจอยากที่จะเล่น แต่ก็ยังมีน้อยกว่าลักษณะของแรงจูงใจภายใน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะว่า ผู้ที่จะฝึกสอนนักกีฬาคควรจะมีการสร้างแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกควบคู่กันไป ดังนี้

1. การเริ่มต้นฝึกกีฬาโดยเฉพาะระดับเยาวชนควรสร้างบรรยากาศการฝึกซ้อมให้มีความสนุกสนาน มีความน่าสนใจ
2. รูปแบบการฝึกซ้อมควรมีความหลากหลาย ทำทลายความสามารถของนักกีฬาเพื่อกระตุ้น ให้นักกีฬาเกิดความอยากที่จะเรียนรู้และพัฒนาทักษะของตนเองให้ดีขึ้น
3. การจัดตารางการฝึกซ้อมให้กับนักกีฬาเยาวชนชายและหญิง ควรมีแบบฝึกเดียวกัน แต่ให้มีความแตกต่างกันในด้านความเข้มข้นของการฝึกซ้อม เพื่อให้ นักกีฬาได้เรียนรู้และแก้ปัญหาได้ตามศักยภาพของตัวเอง
4. เมื่อผู้ฝึกสอนเห็นว่า นักกีฬาสามารถทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรกล่าวคำชมเชยหรือแนะนำทักษะขั้นสูงขึ้นไปเพิ่มเติมให้กับนักกีฬา
5. เมื่อนักกีฬามีความพร้อมที่จะแข่งขัน ควรกระตุ้นให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นในชัยชนะ มีการตั้งเป้าหมายสูงสุด และการให้รางวัลเมื่อนักกีฬาประสบความสำเร็จ แต่ต้องกระทำอย่างรอบคอบ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

การวิจัยครั้งนี้พบว่า การเข้าร่วมเล่นกีฬาของนักกีฬาระดับเยาวชนมีลักษณะของแรงงูใจภายใน ที่เกิดจากความชอบ สนุกสนาน มีความพึงพอใจ เป็นส่วนสำคัญ ดังนั้นการสร้างแรงงูใจให้กับนักกีฬาโดยเฉพาะระดับเยาวชนนั้น เป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬา การสร้างบรรยากาศที่ดี จะทำให้เยาวชนเกิดแรงงูใจในการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ซึ่งต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล อายุและเพศ ความพร้อมในการเรียนรู้ และการต้องการความสำเร็จ ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยสำคัญของแต่ละบุคคลที่มีต่อแรงงูใจ ส่วนแรงงูใจภายนอกจากการวิจัยพบว่า มีระดับที่น้อยมาก เพราะฉะนั้น การให้รางวัล รูปแบบการฝึกซ้อมและชนิดของกีฬา รวมถึงปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรม ที่จะนำไปสู่นักกีฬาระดับเยาวชนจึงควรให้ด้วยความรอบคอบ และสอดคล้องกับความต้องการของเยาวชน

ดังนั้นข้อเสนอแนะงานวิจัยเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป จึงควรจะ

1. มีการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบลักษณะของแรงงูใจในการเล่นกีฬาของนักกีฬาเยาวชนไทยกับนักกีฬาเยาวชนจากต่างชาติที่ศึกษาโรงเรียนนานาชาติในประเทศไทย
2. มีการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบลักษณะแรงงูใจของเยาวชนที่เริ่มเล่นกีฬากับเยาวชนที่กำลังจะเลิกเล่นกีฬา
3. มีการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบลักษณะแรงงูใจในการเล่นกีฬาของเยาวชนที่มีฐานะร่ำรวยกับเยาวชนที่มีฐานะยากจน